

L'estiu i l'avorriment (cinematogràfic)

Sebastià Sansó

Durant l'agost, i en general al llarg de tots els mesos de l'estiu feixuc que ens ha tocat, les sales han anat més buides que la resta de l'any. Els que estam més o manco iniciats o atents al cinema que veim per aquí, sabem que "artísticament" és, per tradició, la temporada més fluixa de l'any. Les distribuïdores (i els cinemes per tant) es veuen en l'obligació de descarregar per inèrcia el material de segona, que al seu temps va quedar empaquetat amb els productes d'una suposada primera qualitat. En una paraula, que al cinema també es paguen les marques.

D'aquesta manera vaig deixar un dia de juny el panorama, per oblidar per uns mesos, les distintes qüestions referents al que ja sense vergonya qualifiquem d'indústria, no sense raó.

Estava idò, mig enpardalat dins l'ambient de platja i futbol, quan fullejant el diari se'm va ocórrer mirar la cartellera, per si un miracle era capaç de fer-me reaccionar, agafar el cotxe i tancar-me dues horettes a passar una mica de fred.

Però només amb la il·lusió no es va encara enlloc. No hi havia res a fer.

Si de cas, entre les 35 pel·lícules diferents en oferta (que no sales), se'n salvaven a primera vista, dues o tres: *Femme Fatale* de Brian de Palma; la clàssica *Temps Moderns* de Chaplin (una aposta segura) i la *Última llamada* del massa irregular Joel Schumacher, que va ser l'elegida.

I si vos he de dir la veritat, va ser més per la seva durada (menys d'una hora i

mitja), cosa que avui en dia s'agraeix moltíssim. Quan qualsevol beneitura, sense explicacions ni necessitat, es va allargant fins a la desesperació, i arriba a convertir en pèssimes, idees solvents, per mitja hora o tres quarts de més.

No va estar tan malament, és concisa i no té massa pretensions. Entreté.

De les 32 restants, quasi millor ni tocar-les. Van, de la segona part de *Dos tontos muy tontos* fins a *Salvaje*, on Van Damme torna a interpretar el mateix personatge. I és que on no n'hi ha més...

Coses extranyíssimes es descobren si un li pega per analitzar les fitxes tècniques. Ara resulta que les productores ens volen "colar" cintes nord-americanes per europees. Així, a *Tomb Raider: la cuna de la vida*, l'han etiquetada com a anglesa, i la ja esmentada *Femme fatale*, com a francesa!! (deu ser que el títol també compta).

Una revista especialitzada em subministra la raó, que és tan senzilla com manipuladora: les multinacionals, d'aquesta forma, aconsegueixen cobrir amb pel·lícules de Hollywood el mínim de quota de cinema europeu que s'ha de projectar per país a la Unió Europea i que està acordada en un 25%, com a mínim.

No dic que ens hagi de sorprendre. Ja la continuació de *Harry Potter*, va ser classificada de britànica per l'Institut de Cinema i Arts Audiovisuals (ICAA).

Seguint amb el meu estudi insular i fent un recompte ràpid, d'europees en distingeixo 7 de 35 (comptant les dues sospitoses i les espanyoles). Total: un 20 % del "mercat".

El resultat encara són més penosos per les pel·lícules en versió original subtítolada, que representen un 11% (4 de les 35).

Em faig repetitiu i monòton. Però és que ja no sé que he de dir a aquestes alçades. Avorrit i malcarat, com la cartellera estiuenca. Un despropòsit.

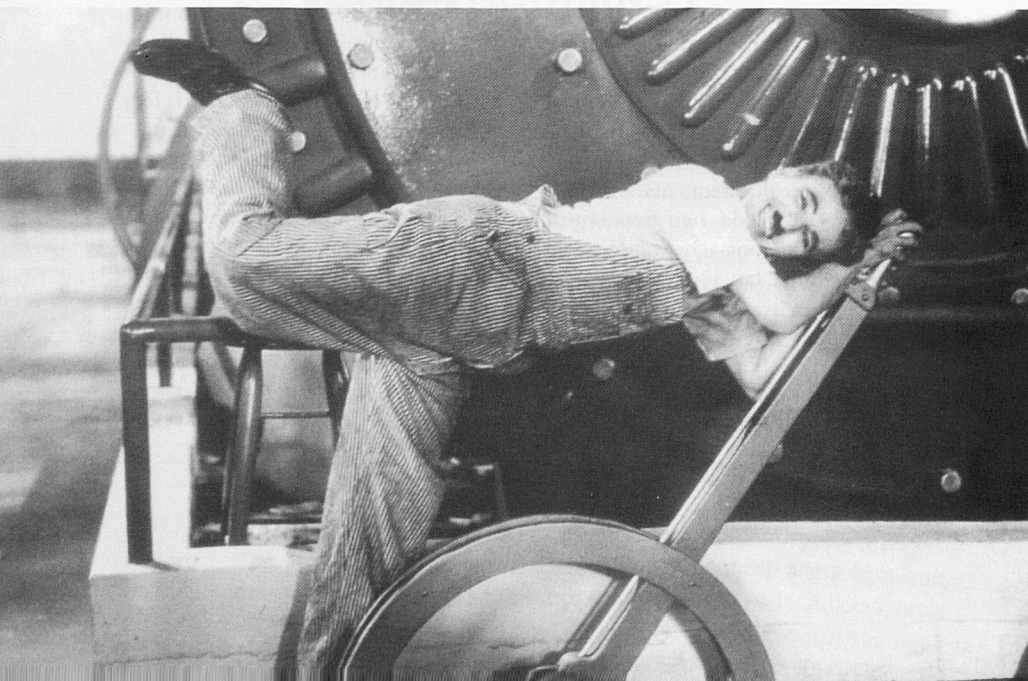
El negoci és el negoci, i va per impulsos, des de fora, mancats de tota lògica i imaginació. Exemples: el 3 de setembre, la Columbia vol estrenar el drama biogràfic de Jackson Pollock, líder de l'expressionisme abstracte al tercer quart de segle passat; i la seva vida d'estrella mediàtica i autodestructiva. La pel·lícula és del 2000, però és ara que l'hi poden treure el suc, quan Jennifer Connelly (de secundària a la pel·lícula), s'ha fet famosa degut a —la falsejada— *Una mente maravillosa* i a —la carregant— *Hulk*.

Mentres darrerament, les comèdies de Woody Allen semblen estrenar-se d'amagat, i sempre lluny de la mal anomenada part forana. De la mateixa manera, el darrer treball de Paul Thomas Anderson (de sobres consolidat amb *Magnolia*), *Punch drunk love*, quedava ignorat a Mallorca. Ja no parlem de projectes arriscats com *Titus*, amb Anthony Hopkins i Jessica Lange, una mirada entre futurista i surreal de l'imperi romà, rodada fa més de tres anys i d'un futur comercial tan negre com indiferent.

En aquest sentit, les multisales no hi han ajudat ni poc ni gens, i enlloc de diversificar la oferta, l'han concentrada i saturada amb productes de consum; roba de marca que pagam com a tal a preus abusius i sense un dret a reclamació que vagi més enllà de les nostres recomanacions a amics i coneguts, perquè no es deixin endur per segons quines temptacions.

Tres han estat les multisales inaugurades durant els darrers tres anys, a més de la gran superficier ja existent dins Palma. Totes amb unes bones intencions de les quals m'estic començant a donar de baixa, vistes les seves evolucions i perspectives de futur.

Deixarem anar l'hivern i veurem com pinten les coses. Esperem que no empitjorin, o el malalt ja serà senzillament insalvable. ■

Temps moderns.